

Καθ' ὅσον δὲ προβαίνει βαθμηδὸν ἡ κατανάλωσις τοῦ ἀφρώδους οἴνου τῆς Οἰνιάδος, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ εὐθυμία ζωηρότερα καθίσταται καὶ τὰ ὄπτα σου γίνονται ἔναυλα τῆς ὥραιας καὶ γλυκυτάτης μελωδίας τῶν ἡμετέρων δημῶδων ἀσμάτων.

Μετὰ χρονικόν τι διάστημα ἀναπαύσεως, καθ' ὃ λαμβάνουσι χώραν περιπετειώδεις διηγήσεις, δίδεται ὁμοθυμαδὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἡ σειρά ἐνάρξεως οἴου δῆποτε ἄσματος εἰς τὸν συνευθυμοῦντα μετ' αὐτῶν ξένον. Οὗτος δὲ ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἐναρκητήριου, προτιμᾷ ἐν τῶν περιφήμων ἐκείνων δημῶδων τραγουδιῶν τῆς ξενιτείας, τὸ ὅποῖον, ἀπαγγελλόμενον διὰ τοῦ φυσικοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ προσιδιάζοντος κλαυθμηροῦ τόνου τῆς φωνῆς καὶ μάλιστα ὑπὸ προσώπου ἔχοντος τὸ χάρισμα τῆς καλλιφωνίας, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ κινήσῃ τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν εἰς δάκρυα, καὶ μάλιστα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἄσματος, καθὼς ὑποτίθεται, ὅτι ξένος προτείνει εἰς τὰς γυναῖκας νὰ πλύνωσι τὰ ῥούχ' αὐτοῦ καὶ πανταχόθεν ἀκούει τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεώς του καὶ ἀποπομπὴν του :

Σύρε ξένε μου ἔς τὸ καλὸ καὶ ἔς τὴν καλὴ σου ὥρα...

Τέλος δ' ἄλλων ἀσμάτων ἐπαναφέρεται ἡ φαιδρότης τῆς ὁμηγύρεως.

"Ὅλος δ' ὁ τόπος ἀνηχεῖ ἐκ τῶν ἀσμάτων τῶν ἄλλων οἰκογενειακῶς συνευθυμούντων ὁμίλων καὶ ἐκ τῶν πυροβολισμῶν. Ἐὰν καλεῖσθε λ. γ. Σωτήρης,

θὰ ἀκούσης αἴφνης μίαν γειτονικὴν φωνὴν κράζουσαν μεγαλοφώνως: ὦ ρὲ Σωτήρη ἡ, καλῶς νὰ σ' εὐρω! μὰ μ καὶ ἓνα πυροβολισμὸν σύμφωνα τῆ φωνῆ. Σὺ δὲ κατόπιν θὰ ἀνταποδώσης τὸν πυροβολισμὸν ἐκ τοῦ παραθύρου σου φωνῶν παρομοίως τὸ ὄνομα τοῦ γείτονος καὶ τὴν ἀνωτέρω φράσιν.

Πρὸ τοῦ τέλους δὲ τῆς εὐθυμίας συνεθίζουσι τὸ ἐξῆς ἀστεῖον πρὸς τέρψιν τῆς συντροφιάς:

Πληροῦσι λεκάνην τινὰ γάλακτος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἕκαστος καθ' ἡλικίαν πρεσβύτερος ρίπτει ὅ,τι ἀνβούληται νόμισμα, ἀργυροῦν ἢ χαλκοῦν, πάντως ὅμως ὁ πρεσβύτερος τὸ πολυτιμότερον. Εἶτα δὲ προσκαλοῦσι τοὺς παῖδας κατὰ διαδοχὴν νὰ βαπτίσωσι τὸ πρόσωπον ἐν αὐτῇ, ἔχοντες τὰς χεῖρας ὀπίσθεν, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων ν' ἀνασύρωσι τὰ νομίσματα.

Τέλος τῆν πρώϊαν, εὐθύς, ἅμα ἀφυπνήσωσιν τὰ παιδία, αἱ μητέρες νίπτουσιν αὐτὰ δι' οἴνου καὶ προσφέρουσι κοσκινὰ κεκαθαυμένα τὸν φλοιόν, ὅπως φάγωσι, θεωροῦσαι τὴν πρόληψιν ταύτην ὡς μέσον τῶν κακῶν ἀλεξιτήριον. Οἱ δὲ ἄλλοι κάτοικοι καταγίνονται περὶ τὰ κοσκινὰ καὶ μετὰ ταῦτα μασκαρεύονται μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν προεχόντων, καὶ δημοσίᾳ μάλιστα. Πολλάκις περιφέρονται εἰς τὰ περίχωρα ὅμιλοι μετημφισμένοι εἰς κοινήν θῆαν καὶ τέρψιν.

Χρ. Γ. ΒΛΑΧΟΣ.

MANNA KAI KOPH

— Μάννα μου, 'πές, νὰ δὲ χαρῶ,
Γιατὶ πονῶ καὶ σπαρταρῶ
Σὰν τὸ πιασμένο ψάρι,
Σὰν βλέπω ἓνα παλληκάρι,

— Κόρη μου, ποῖός νὰ σοῦ τὸ 'πῆ,
Ποῦ τῶχει ὁ κόσμος ἐντροπή,
Κι' ὁ ξεμολόγος κῆμα;
Κάλλι' ἄς σὲ 'δῶ ἔς τὸ μαῦρο μνήμα.

— Μάννα μου, 'πές, γιατί ῥιγῶ,
Σὰν μὲ φωνάζει Μαριγῶ,
Καὶ τ' εἶναι ποῦ μὲ λυώνει,
Στὴν πόρτα μας σὰν μ' ἀνταμόνει;

— Κόρη μου, μὴν ξαναρωτᾷς,
Κάλλιο κρυφὸ νὰ τὸ κρατᾷς,
Καὶ σὰν γενῆς μεγάλη,
Ἐνα πουλι θὰ σοῦ τὸ ψάλῃ.

— Ἄχ, μάννα, λέγε μου γιατί
Τὰ δυό μου χέρια σὰν κρατῆ
Καὶ μὲ γλυκοφιλάῃ,
Μιὰ φλόγα μὲ λιγοθυμαίει ;

— Ἄχ, κόρη μου, καλὰ ῥωτᾷς·
Καιρὸς μαντίλια νὰ κεντᾷς,
Νὰ βάλῃς τὸ ἵστέφανι,
Καὶ τότε ὁ πόνος σου θὰ γιάνῃ.

ΑΓΓΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΟΤΗΣ

